

specielt de lavere lønnede forsørgere. Er det deres »overforbrug«, som skal bremses? Er det velbetænkt at gennemføre et sådant indgreb mod de lavtlønnede, umiddelbart før en ny overenskomstforhandling skal indledes?»

Jeg er fuldstændig enig. Det er ikke velbetænkt, og det er ikke rimeligt, at de lavtlønnede, som ikke har fået de store skattelettelser, som de højtlønnede har fået, skal være med til at bidrage til, at de højtlønnede har kunnet køre et større privatforbrug.

Vort råd er at indgå i reelle forhandlinger med SF om en begrænsning af det private forbrug med en anderledes social profil. En sådan opgave er ikke uoverkommelig, vi kom ganske langt i foråret, så lad os forsøge en gang igen.

Vi kunne forestille os en model med en bunden opsparing for den indkomst, der ligger over 250.000 kr., for vi siger, at de mennesker, der får de store skattelettelser, er også de mennesker, der så må spænde livremmen ind for at stoppe stigningen i det private forbrug.

Lad mig også sige til regeringen, at vi er villige til også at se på andre modeller. Vi er villige til at se på regeringens ATP-model, hvis den kan skrues sammen på en socialt mere ansvarlig måde. Der er ingen modeller, som vi på forhånd afviser at forhandle med regeringen om, forudsat at den sociale profil er tilfredsstillende. Vort mål er at indlede forhandlinger om en begrænsning af det private forbrug, der har perspektiver og er socialt retfærdig. Hvis regeringen vil det, kan den meget nemt få en aftale med SF. Vi er villige til forhandlinger.

Hvis regeringen vil tage et valg på ATP-forslaget uden reelle forhandlinger, vil den af taktiske grunde have væltet sig selv. Det vil være tåbeligt i forhold til de mange problemer, som skal løses i vort samfund.

Forslaget om en forhøjelse af stempelafgiften ved tillægsblån kan vi støtte, om end vi havde håbet, at regeringen lidt mere konsekvent ville have taget fat på boligvejernes forbrugsmuligheder.

Stramningerne over for de arbejdsløse finder vi helt nødvendige. De er vel med som lidt lokkemad til K og V, men alt tyder på, at end ikke en sådan lokkemad har nogen virkning.

Regeringen ønsker besparelser, som er uspecificerede i øjeblikket, på yderligere 2 mia. kr. Vi mener godt, vi kan finde ud af det. Vi har et sparekatalog, et batteri af besparelsesforslag, i vore ændringsforslag til finansloven. Det ligger over de 2 mia. kr. Lad os se på det. Jeg tror

godt, vi kan finde ud af det, igen forudsat at der ikke er tale om nedskæringer over for de dårligst stillede, folkeskolen, sygehusene og de områder, som også statsministeren lægger vægt på at vi skal udbygge. Men opgaven er ikke uoverkommelig, hvis regeringen vil.

Statsministeren lagde i sin åbningstale stor vægt på en bedre integration af flygtninge og indvandrere, og indenrigsministeren har været ude med ideer om en helt ny udlændingepolitik, men med den store modstand fra den radikale folketingsgruppe er det svært at se fodslaget i regeringen, og der er unægtelig også nogle mystiske ting ved indenrigsministerens tankegang.

Først og fremmest må vi have afklaret, hvordan det kan vurderes, om en indvandrer er egnet til at få permanent opholdstilladelse, og hvad der skal ske, hvis vedkommende ikke får det. Det er i hvert fald imod vort humanistiske grundsyn, at vi skal sortere mennesker ud fra det grundsyn, at de kloge kan få lov til at blive her i landet, og de mindre kloge skal forblive i usikkerhed og måske sendes ud af landet.

Der skal stilles krav til flygtninge og indvandrere. Her er vi faktisk fuldstændig enige. Det er helt rimeligt, at flygtninge og indvandrere lærer dansk og mere målrettet integreres i det danske samfund, og at det sker allerede på det tidspunkt, hvor de søger asyl. Det er også rimeligt, at der stilles krav herom, men også, at der er ordentlige tilbud til dem. Med hensyn til beskæftigelsen stiller ikke mindst integrationspolitikken et særligt krav til arbejdsgivernes sociale ansvar, som vi er nødt til at få mere kød og blod på. Det er vi villige til at forhandle om, og det skal vi diskutere med regeringen.

Denne integrationsproces burde være det emne, som har første prioritet i flygtninge- og indvandrerdebatten. Det har den desværre ikke, fordi en højtråbende højrefløj har valgt at lade aggressionerne flyde ud over alle flygtninge og indvandrere. Vist findes der brodne kar blandt flygtninge og indvandrere, men det berettiger vel ikke til, at alle skal skæres over én kam.

Vist må det give anledning til uro, når vi kan se, at andengenerationsindvandrere hænger fast i sociale problemer og som følge heraf udvikler en voldsom bandekriminalitet, men det kan da ikke skjule, at der er masser af andengenerationsindvandrere, som har fundet en plads i det danske samfund.

Når jeg tager bussen om morgenen til Ballerup Station, glæder det mit hjerte, når jeg kan